

מסורת הש"ס

(א) לקמן מכות ב:
(ב) יצמות נד, (ג) לקמן פי:
(ד) [לקמן לה], (ה) פסחדרין
פו: [פי"ט], (ו) לקמן זכ,
(ז) לקמן לא, (ח) לקמן
קטו, (ט) [יקרא ד],
(י) [רש"ל], (כ) גי' רש"ל דא
ס' ופירוש על המוכר קא'
והיה שהוקם יכול לעמר
שקול כך כוחי היבא שהוא
משום ועיין משוכת רלב"ם

תורה אור השלם

1. אם כפר ידעת עליו ונתן פרץ נמשו ככל אשר ידעת עליו: שמוט כא ל
2. כי יצו אנשים יהיו איש ואחיו וקרבה אשת האחד להציל את אישה מיד מכות ושלחה ידה ותיחיה במבטחה: דברים כה יא

מוסף רש"י

[illegible]

דבינו חנאל

[illegible]

פטורין. דעציין זיכה כל נפש אדם כל הנפש וזין כלן מכה ל הנפש ופטורים ממיתה. לר' יהודה בן במירא חייב זה שקילנו כסיף ממני שקירב את מיטתו: **כא שור.** מועד: **וקבלו בקרניו.** ומח: **סלוגא דר' ישמעאל ורבנן.** לעזין כוסר לר' ישמעאל דלמר כוסר

במזיק שיממין משלם כופר אבל
לרצון דשיממין צנחן הלא לא הוה
אזיל דמיס וטעור: ונסקט **באש**
חייב בד' דברים. ובגון כאלו ברות
ממנה דהוה ליה קרוב למוד: ובינמסו
אזיל **קנס**. אפי"ם שמיטין (ויבמס ד'
לא) הבא על יצמחו בין כשנגג בין
ממנו: קנס הני מילי ביאש דנחמין
לביאת אשחא אכל אז לא נחמין
לשום ביאש הלכך לא קנס ואם חור
ועשה אחד דם האחין לא מאמר
פסקה עליו: ואם **נחסק**. י"א [לאחר]
סהמיל נפול נחמין נפול על
האדם להנאמו: **חייב אף על הכסף**.
אפי"ם שלא נחמין לשם כסף: על
לבו ופס פטור. שהיה לו למלקה:
חייב. הדא דלא סלקה סבר
אחזענייה ליה דיניא ויפרע לי:
כסף עליו. שחקפו שם עד שמת:
חייב. דה"ק ליה אם תרעו רע
אזיל אכל פירש לו ע"מ פטור: **עבדו**
כפוס דמי. ואם הניח אדם גחלת על
לג עבדו פטור שהיה לו לעבד
למלקה: **אזיל כפוסו**. שאין צו דעת
למלקה ומי:

הודו עלך כיצד הרגל

המניח את הכד. ושכרה פטור.
בגמרא [ע"פ] מפרש טעמא:
והא' הווק' כד. המקל: בעל הכסין
יציב. מפרש בגמ' [שם]: גב' נשכרה
של על ד' בקורסו על ד' פטור.
שנשתיין רשות להלך: פסח בחביוס.
דקמני וז' בא' בחביוס: ופיס' כד.
דקמני נשכרה כדו' של זה כ"ו:
והכל' את' דרשב' ופוסק. מפני שהכד' פועל
דמיו' יקריס: שכדו' כשאר פועל
והק' בעל הכדס' משלם דמי היין:
פסח כד. דקמני וזה בא' כדדו' של
דכס' ופיס' בחביוס דקמני ומקדק
חביוס של דכס': למקס' וממקד.
שכד' המוכר לתם לו אחס' שירצה
ואפילו התנה עמו חביוס דמשמע
גדולה נטין לו כד' שיהא קטנה:
לפי

שכרו פתח בכד וסיים בחבית
מינה למקח וממכר היכי דמי א
קרו כדא הא לא קרו לה לא צד
ואיכא נמי דקרו לחביתא כד

מודיעים פסוק ו'ל דלא שייכא הכא
והא שפיר לומר דהי דעת דמיס
פירות אי ליתמיהו להך זוי צדק
נמי הכי פירוש מהו לחימה ו'ל
נמר חוקה קמ'ל דאין וליבין נמר
דלא אוליין נמר רובא דכד ומצית
רובא אלא הי

היה דרבי נשבר. וכן אם זרק כלי מוראש הגג
והיה החבל בידו בראש הגג ומשם החבל נתפסו
זרק עתה מוראש הגג אחר וקיבלו כלי
בר לבנן והורקו והסקבלו כסיף שניתן וקבלו
ויהיו כן בחיור הסקבלו כסיף חייב שפירוק
פעאל בנו ש' י' יותן כן בחוקא איה. ותרגומו
דאמר רמי זון חייב בעל חובא כופר שחריר
דאמר רמי זון חייב שפיר שורו יאלו וכו' וכו'

ל הנפש ואין כאן מכה כל
זירא חייב זה שקיבלו בסייף
עד: וקבלו בקרניו. ומת:
לר' ישמעאל דאמר כופר

פטורין ר' יהודה בן כתיבא אומר כזה אחר
זה האחרון חייב מפני שקירב מיתתו בא
שור וקבלו בקרניו פלוגתא דר' ישמעאל
בנו של ר' יוחנן בן ברוקא ורבנן דתניא ^{טו} וינתן
פרדיו נפשו *דמי נזק ר' ישמעאל בנו של
ר' יוחנן בן ברוקא אומר דמי מוזק ^{טז} ואמר
רבה נפל מראש הגג ונתקע באשה חייב
בד' דברים ^{יז} ויביכמחו לא קנה חייב בנזק
בצער ברפיו בשבת אבל בשת לא דתנן
^{יח} אינו חייב על הכבשת עד שיהא מתכוין
ואמר רבה ינפל מראש הגג ברוח שאינה
מצויה והזיק ובייש חייב על הנזק ופטור בד'
דברים ^{יט} ברוח מצויה והזיק ובייש חייב בד'
דברים ופטור על הכבשת ואם נתהפך חייב
אף על הכבשת דתניא דמי משמע שנאמר
וישלחה ידה איני יודע שהחזיקה מה ת"ל
והחזיקה לומר לך ^כ כיון ^{כא} שנתכוין להזיק
אע"פ שלא נתכוין לבייש ואמר רבה ^{כב} ה"הניח
לו נחת על לבו ומת פטור ^{כג} על בגדו וגשרף
חייב אמר רבא תרוייהו תנניה על לבו דתנן
^{כד} כבש עליו לתוך האור או לתוך המים
ואינו יכול לעלות משם ומת חייב ^{כה} ידחפו
לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם
ומת פטור בגדו דתנן ^{כו} לקרע את כסותי שבר
את כדי חייב על מנת לפטור פטור דמי רבה
הניח נחת על לב עבדו מהו כגופו דמי רבה
כממוני דמי אם תמצא לומר כגופו דמי שורו
מהו דר' פשטא עבדו כגופו שורו כממונו;

הדרין עלך כיצד הרגל

חֲמִנִיחַ: יֵאת הַכֹּהֵן בְּרֹדֶף וְבֵא אַחֵר וְנִתְקַל
בָּהּ וְשִׁבְרָה פֶּטוּר וְאִם הֶחֱזַק בָּהּ
נֶעַל הַחֲבִית חַיִּיב בְּנוֹקֵי: **גַּמ'** פֶּתַח כֹּכֵד
וְסִיּוֹם בַּחֲבִית ¹⁰וְתֵנָּה נָמִי זֶה כֵּא בַּחֲבִיתוֹ זֶה
כְּקוֹרְתּוֹ נִשְׁבְּרָה כְּדוֹ שֶׁל זֶה כְּקוֹרְתּוֹ
שֶׁל זֶה פֶּטוּר פֶּתַח בַּחֲבִית וְסִיּוֹם כֹּכֵד ¹¹וְתֵנָּה
נָמִי ¹²זֶה כֵּא בַּחֲבִיתוֹ שֶׁל יֵין וְזֶה שֶׁל כֹּכֵד
שֶׁל דִּבְשׁ נִסְדָּקָה חֲבִית שֶׁל יֵין וְדִבְשׁ וּשְׁפָךְ
יֵינּוֹ וְהִצִּיל אֶת הַדִּבְשׁ לְתוֹכּוֹ אֵין לוֹ אֵלָא
מֵרֶכֶב פֶּפֶא הֵייוֹ כֹּד הֵייוֹ חֲבִית לִמְאֵי נִפְקָא
לִמְאֵי בִּאתְרָא כְּדֹא לֹא קָרוֹ חֲבִית וְחֲבִית לֹא
אֵא דִּרְבּוּבָא קָרוֹ לֹה לִכְדָּא כְּדָא וְלַחֲבִיתָא חֲבִיתָא
וְלִכְדָּא חֲבִיתָא מֵהוּ דְחִימָא וְזֶל כְּתוּר רֹבֵא
קמ"ל

וידעת דמים דקרוצים דמי הכד לדמי החיות א"נ שמת
 ישייר דמים ליה וחי דלא שייך קושר שקול סבדך
 יקמי מיי ללוקח מותי המכר וקנה לו אבד קרקע
 רובא אפי' שדמים משעמי לנחוק קר'ל ור"ה הכ
 קוקה אלא אחר הכרז אס שפיר מסיעין לרוב אלא
 שנינו ולפי זה ארז טפי אליבא דרוב מאלבא
 שדמים משעמי לנחוק ואל שפעניו וז' במחום דלוי

לבו היה לו להסירה לא הסירה ה
או כפירותיו או על גדי ונשרף ש
כלב העבר בדלא כפי

החגיגה את הכר ברישות הרבים ואת אסור בפיסא דחוביתא אחר הכר ואחר פחות מן השלשה שהכר שיהיה אדם לחבוטו דמיא שמוכר לו שמוכר לו ורוב ולכרד אחרת. והמכר אסור כדא

ז' (ז' ק' תתק"ד) ע"ד דגמ' ק"ד. וישיב

השמיטה מהשמיטה שיש לה

כז.

עין משפט
גר מצות

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

כמו הנותן גחלת בכליו
בדו כגופו והנותן גחלת
ונו וחייב:

ב. פתח בכר וסיים בחבית.
למקח וממכר. קיימא לן כי
דית גדולה ממנה ואם אמר
והוא קרן נמי לחביתא כדא
אזיל בתר רובא ורובא

גשרפין (סנהדרין דף עו: ושם) מפרש
צוהא וסיפא נקט דחפו לרבותא:
יכי מייתי ראיא דלמא שאני הכא
ממעל בגדו חדע מדנקט רבא על

בגדו חייב מכלל דעל כשרו פטור
התם לקמן (דף נב.) תן סמא את
עמי אפי' על מנת לפטור חייב אלא
ע"כ על כשרו פטור משום שהיה לו
הפטור כמו שעל פני ומה ו"ל דלא
שפשיטא ליה דמעל כשרו יסיר הגמלת
ומעל בגדו לא חייב ולא אינעריך
אלאמרי רביא אלא שלא תאמר כיון
שמוחב על בגדו והוא שותק א"כ
דעמו הי שפטר דלא שכתן אפי'
במחלוקת דרבי:

הניח נחלת על אב עבדו בן.
כשעבד כפות ורבו עומד
אלאני איירי כדפרישית לעיל (דף כג:
ד"ה והיה) ומיירי שלא מת העבד
אלא חזק ולהכי מספקא ליה שמה
לא יחוש הרב ללקוח מפני שישלם
לו דמי נזקו:

הדחתו על ידי כיצד הרגל

המניח. ואיכא נמי דקרו לחבייתא.
ברא וליכרא חבייתא.
ומתייחס לזריז שאם המנה לתת לו
לא יקנה לו בקדור ונתחייב הלווק
לחמך דמיס יכיל הלווק לתת לא אמן
קין דמיס אס לא תמן לי חביס דקרי
ליה לחבייתא כדא לפי שהוא מוחזק
ולא אוליין בחר רובא ואם התנה לתת
לו חביס וזמן הלווק דמיס יכיל לומר
לו המוכר לא אמן קין אלא ד דקרי
ללכדא חבייתא ולא אוליין בחר רובא
ויאומר ר"ח דלפי' כד דלחמך ספקר
המוכר פירות (ב"ב דף ק"ב) וס' דא
(למח) ולקמן בספרה (דף ק"ג מ.) הולבין
בצמחון אחר הרוב גבי המוכר שור
לחבירו ומנאל נקח הכא מודה שכול
המוחזק לומר לתואר א"כ ששרוב
הצמחיקין לא חזיא ממני ממוין דקיס לי
בנפשא שאני מן המיעוט אבל בנמאל
נקחן לא מאי אחר מוכר קיס לי בנפשך
שאלהא מן המיעוט דזני נלכסח
הטעמא יאמר הלווק למוכר אתה
הערתמני דקיס לי בנפשא שאני מן
הרוב דזני לרדיא וא"כ ונחוי אי דמי
כדא אי דמי חבייתא כדפריך לקמן
ג"כ (ב"ב דף ק"ב) וזהו המוכר פירות
(ב"ב דף ק"ג) ונחוי אי דמי רדיא
לרדיא וא"כ אפרש צ"ח דלפילו
לרובן דלפניו א"ר יהודה המוכר את
הספינה (שם דף פ"ו) גבי מוכר
אמאל לא מוכר כדכחך רמזי ליה דהיינו
לרובן דלפניו א"ר יהודה המוכר את

מאלתים

ולספרים דגרים הצהרה והמחיר
אחר כך הוחלו הכדים והמניות או
מני למיזם איפכא מהו דמימא זיל
ה דממיתין מוכחא דכא להשימיו
ה מקישים: דלא אוליין בחר
קמ"ל

הדרך עלִן כיצד הרגל מוערת
תחל בה ושבדה פטור ואם רוקח בה בעל החבית חי
למאי נשקא מניה כלומר מה צורך לדקדק בזה ואמר
ב"מ (ד' מ"ט) הן המעין ברכבים ורודה על שכימה והן
המקום קורן לגרולה ולפוחה ופוחה ממנו כד רמי
חי לך והלוקח אומר חבית קינה סמך מהו רח

אלהם חת קיבל. (ג) וכן כתב
ר' עמרם ב' א'.

ללא סגיי ליה בגלות ע"ש. (ג) ומהתקבלו פסוקי משה ונצח בשם רבינו ו"ל והוא היסוד מפרש"י ו"ל. (ד) ע"י פ

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél.FR: 01.80.91.62.91 - Tél.ISR: 077.466.03.32 - contact@torah-box.com